

NIEBE V PLAMENECH

JENN
LYONSOVÁ

HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

The Sky on Fire

Copyright © 2024 by Jenn Lyons

Published by agreement with the author and the author's agents,

The Lotts Agency, Ltd.

All rights reserved

Cover Illustration by Michael Rogers

Maps by Jenn Lyons

Translation © Jitka Čupová, 2025

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2025

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1179-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1180-8 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1181-5 (MobiPocket)

Pro Reku.

Myslím, že tahle by se ti líbila.

PROLOG

Řev draka přerušil veškerý hovor.

Stovka lidí byla až dosud pohroužena do hodování, pití a oslav, ale při tom hluku se všech sto srdcí na moment zastavilo a stovka hlav vzhlédla od stolu. V hodovní síni zavládlo ticho, v němž se ozýval jen cinkot chvějících se sklenic, talířů a příborů.

Pár vteřin poté se kamenná budova otřásla, jako by na nejvyšší hřeben střechy dosedlo něco ohromně těžkého, nějaký neprozřetelně zvolený architektonický doplněk, který předznamenával katastrofální zřícení stavby. Nejen jeden host pronesl modlitbu k Eanidě. Jemná suť z omítky se snášela na nádoby na stolech i do otevřených úst vyděšených lidí.

Starostova žena si zachovala dostatek duchapřítomnosti, aby pohledem zkontrolovala ochranné magické destičky na stěnách. Zdálo se, že jsou nedotčené. Nešlo tedy o selhání jejich kouzla. Magické nápisy nemají šanci proti silám, jež přesahují jejich možnosti — například proti obrovským drakům, kteří přistanou na střeše.

„Měl jsem za to, že Aldegona sedí na vejcích,“ zašeptal starosta.

Na to jeho žena odpovíděla: „Taky že sedí.“

Starosta požádal příslušníka městské stráže, aby prověřil, co se děje. Dračí řev byl v Krystalberku možná docela běžný, ale přistání na střeše bez předchozího varování či oznámení nikoli. Strážný nestačil ujít ani pět kroků, když se vchodové dveře s hromovým zaduněním otevřely. Dovnitř prudce vnikl chladný noční vzduch, až svíce v místnosti zaplápaly.

Do sálu vkročil dračí jezdec. Na sobě měl modrošedou koženou tuniku splývající přes tmavé kalhoty zastrčené do vysokých černých bot. Plechové nátepníky na předloktích zdobily tepané obrázky mraků, které se ve vyšité podobě opakovaly i na jeho plášti. Dlouhé černé vlasy měl sepnuté stříbrnou sponou vykládanou hematity a krk mu zdobil obojek ve stejném stylu. Vypadal mladě, což ovšem nic neznamenal — pouto mezi dračím jezdcem a jeho drakem přinášelo účinky, které málokdo dokáže pochopit.

V síni se rozhostilo ticho. Když si jezdec všiml, jak jsou všichni jeho příchodem zaskočeni, na rtech se mu objevil úsměv.

„Ale no tak,“ prohlásil a rozpráhl ruce. „Co ty protažené obličej? Tohle je přece oslava, ne?“ Když procházel kolem jednoho ze stolů, sebral sklenku vína stojící před mužem s nevěřičně vyvalenýma očima, přičichl k ní, nakrčil nos a zase ji odložil. „Jen by mě zajímalo, co tu vlastně slavíme?“

Starosta se postavil a uklonil se. „Patnácté narozeniny mého synka, ctihodný jezdc. Já jsem starosta Aiden e'Doreyl. Tohle je moje žena Belsaora a zde náš jediný syn Gvidinion. Kdybychom tušili, že k nám zavítáš...“ E'Doreyl raději přehodnotil svá slova. „Prosím, odpusť nám toto nedopatření, ctihodný jezdc, a přijmi pozvání k našemu stolu.“

Ten chlapec, Gvidinion, vypadal až na mírně buclatější tváře jako e'Doreylova mladší kopie, takže o starostově otcovství nemohlo být pochyb. Mladík se naklonil nad stůl a doslova se třásl vzrušením.

„Jak se jmenuje tvůj drak?“ zeptal se. „Přiletěl jsi, abys mě vzal do —“ Matka ho popadla za paži a stáhla jej zpátky na židli.

„Mlč!“ sykla na něj.

Chlapec překvapeně vyvalil oči.

Starostův úsměv poněkud povadl, ale rozhodl se nevšímat si manželky ani syna a místo toho se dračímu jezdc zнову poklonil. „Odpusť prosím synkovi jeho nadšení, ctihodný jezdc. Je příliš nedočkavý, rád by už začal s výcvikem.“

„Á, takže on je kadet?“ Dračí jezdec si ho změnil pohledem. „Gratuluju ti, že jsi byl vybrán. I k tvým narozeninám. Už jsi někdy letěl na drakovi? Pár jich znám.“

Než chlapec stačil vykoktat odpověď, otočil se dračí jezdec k jeho otci. „Myslím, že brzy jich pár pozná sám.“ V jeho očích se mihlo cosi zlověstného. „Pokud přežije.“

Starosta na to nestihl zareagovat, jelikož jezdec znovu zeširoka rozpráhl ruce a mírně sklonil hlavu. Velkorysý pozorovatel by to mohl nazvat úklonou. Ten méně velkorysý spíš urážkou.

„Jsem Jameh Felain, jezdec draka Tindrmose z Jagrahaje.“ Ukázal prstem ke stropu pro případ, že by někomu natvrdlejšímu unikl význam druhého zmíněného jména. „Tindrmos by vás rád pozdravil osobně, ale tohle je míněno jako přátelská návštěva. Alespoň zatím.“

Starosta měl několik dlouhých vteřin v ústech příliš sucho, než aby dokázal promluvit. Belsaora ho silně štípala do nohy, aby se probral.

„Je nám potěšením tě u nás přivítat, ctihodný jezdcě,“ řekl Aiden e'Doreyl. „I když, připouštím, jsem poněkud v rozpacích, že jste se s Tindrmosem dostavili sem, a ne do Aldegoniných jeslí. Čemu vdčíme za vaši návštěvu?“

„Zradě,“ odvětil přátelsky Jameh.

Nedalo se říct, že by se účastníci banketu již stačili vzpamatovat z prvotního šoku, ačkoli se o to obdivuhodně snažili. Pomalu si už začínali mezi sebou šeptat — spekulovali o Jamehově původu, hodnotili jeho oděv, zajímali se o zmíněného draka. S Jamehovým posledním slovem však všechno to klevětění ustalo a vystřídal ho ohromené ticho.

„Zrada?“ Starosta e'Doreyl ztěžka polkl, až mu poskočil ohryzek.

Jameh sebou trhl, ačkoli žádný důvod k takovému pohybu nebyl na první pohled zřejmý. Pak se dračí jezdec napřímil a oči se mu rozzářily, jako by v nich šlehaly blesky.

Možná to tak i skutečně bylo, protože kolem jeho náramků začala sršet elektřina, jejíž výboje mu sahaly až ke konečkům prstů. Na jezdce se snesla nehmotná přítomnost jiného tvora, naplňující celý sál hrozivou atmosférou strachu.

„Není snad zradou,“ promluvil Jamehovými ústy drak Tindrmos, „poskytnout pomoc a podporu těm, kdo jednají proti vašim nadřazeným? Královna Neveranimas je hluboce zklamaná.“

„My bychom nikdy —“ stačil vykřiknout kdosi z davu, než ho moudřejší soused umlčel. Síň znovu zašuměla rozrušeným šepotem.

„Ticho!“ okřikl starosta všechny přítomné s výjimkou dračího jezdce. „Všichni ven! Hned! Strážé, prosím, vyvedte hosty ze sálu.“

„Ale co ten drak?“ Nebylo jasné, kdo námitku vykřikl.

Starostova žena Belsaora vstala a rázně bouchla do stolu. „Vždy jsme dra-
kům sloužili výměnou za jejich ochranu a oni nám ji pokaždé poskytlí. Jistě
se i nyní dočkáme spravedlnosti.“ Položila manželovi ruku na rameno a zno-
vu se obrátila k hostům. „Nemusíte se bát ničeho jiného než toho, že urazíte
naše vzácné hosty. Nyní prosím přijměte naši omluvu a odejděte.“

Aiden vzal její ruku do své a políbil její hřbet. „Pro tebe to platí taky, Bel.
A našeho syna vezmi s sebou.“

„Ale otče...!“

„Ne!“ řekl důrazně starosta. „Slibuju, že ti to později vynahradím. Teď
udělej, co říkám.“

Poté co všichni kvapem odešli, zůstali v celé síni jen oba muži. Aiden
e’Doreyl se otočil k jezdci, nad jehož tělem stále ještě sršely blesky, jak skrze
něj plynula vůle jeho draka. Starosta podřízeně sklonil hlavu až k desce sto-
lu. Pak zvedl bradu alespoň natolik, aby mohl promluvit. „Vaše Eminence,
prosím vás, abyste mi poskytl více informací. Prosím, řekněte mi, kdo se
v Sedmihoří odvážil takové drzosti a proradnosti, že se obrátil proti našim
ochráncům.“

„Vy!“ řekl zlostně drak. „**Před patnácti lety. Vaším jediným úkolem bylo
popravit jednu bezvýznamnou ženu. Místo toho jste ji ukryli. Poskytli
jste jí ochranu!**“

Starosta e’Doreyl svažtil obočí a usilovně se snažil vybavit si nějakou
událost — jakoukoli událost —, která by odpovídala drakovu tvrzení.

Když se mu v mysli vynořila odpověď, celý zbledl.

„Předpokládám, že máte na mysli Anarod Amnedovou, Vaše Eminence?“
vypravil ze sebe nevěřícně a vyděšeně.

„**Jistěže!**“ zahřímal Tindmos. „**Je to rebelka, která přísahala věrnost
Zavadovi a zosnovala spiknutí proti První dračici. Myslel sis, že se o va-
šem úskoku nedozvíme?**“

Aiden e’Doreyl o krok ucouvl a málem zakopl. „Ale Vaše Eminence, ta
přece byla popravena...“

„**Nebyla!**“ odsekl drak. „**Porušili jste přísahu, když jste ji omilostnili!**“

Starosta polkl. „Neodvážil bych se nesouhlasit s někým, jako jste vy, velký
draku, ale...“ Když vzhledl a spatřil jezdcovy planoucí oči, zachvěl se a hlavu
opět sklonil.

„Nejsem zvědavý na tvoje výmluvy. Naprav chybu, kterou jste učinili, jinak bude První dračice předpokládat, že tu zrádkyni ukrýváš zde v Krystalberku. Kdo ví, co z tvého drahocenného města zbude, až s ním skoncuje.“ Budovou podruhé otrásl dračí řev, který znovu roztančil příbory na stolech.

Jedna z ochranných magických destiček při tom praskla.

Dračímu jezdci Jamehovi se do očí vrátila jeho obvyklá hnědá barva a celý se otrásl.

Starosta si vzpomněl, že by se měl nadechnout. „Ctihodný jezdcé, jistě si uvědomuješ, že...“

Jameh se probral z oblouznění a spodní hranou dlaně si promnul oči. „Co přesně si mám uvědomovat? Že jsi před patnácti lety nebyl starostou?“

„Před sedmnácti,“ opravil ho bezděčně e'Doreyl a hned se zarazil nad vlastním přešlapem.

Jameh přimhouřil oči. „Ano, správně. Před sedmnácti. Tak či tak, zdědil jsi hříchy svých předchůdců. Ať už je to spravedlivé, nebo ne, teď je to tvůj problém. Výhrůžka mého pána byla míněna vážně. Je věrný První dračici a není mu vlastní chovat se vždy rozumně, pokud je její pozice ohrožena.“

„Té dívce bylo teprve patnáct. Jak velkou hrozbu mohla představovat?“

Jameh se zamračil. „Spíš by sis měl klást otázku, jak velkou hrozbu bude pro tebe představovat dračí královna, pokud se jí znelíbíš.“

Starosta e'Doreyl si ubrouskem otřel čelo. „Četl jsem spisy tehdejší starostky, ctihodný jezdcé. Stojí v nich, že Anarod Amnedová byla za své těžké zločiny podle rozkazu popravena.“

„Lord Tindrmos má zaručenou zprávu, že přežila.“ Dračí jezdec vykročil ke dveřím a cestou ještě křikl přes rameno: „Dává ti měsíc na to, abys ji našel.“ Pozvedl prst. „A živou! Tindrmos tentokrát nehodlá vykonání rozsudku nikomu svěřovat.“

„Mohl by mi na to dát klidně tisíc let a bylo by to málo! Je mrtvá!“ vykřikl starosta, v němž strach — čirý a nefalšovaný strach — potlačil jakoukoli diplomacií či takt.

Jezdce to však neurazilo.

„Ani ne tak mrtvá, jako spíš ztracená,“ řekl a pak se mu v očích znovu objevil záblesk jízlivého humoru. „Dám ti malou radu. Když něco ztratím,

vždycky začnu hledat tam, kde jsem to viděl naposledy. Možná bys to měl taky zkusit. Jeden měsíc a basta.“

Jezdec vyšel ven a dveře se za ním přibouchly.

Aiden e'Doreyl se roztřesenýma rukama opřel o stůl a posadil se. Pár vteřin poté to v kamenném zdivu hodovní síně zaskřípalo, jak drak vzlétl vzhůru, a k podlaze se jako sněhové vločky opět snesla omítka.

Potom se rozhostilo ticho.

Starosta pohlédl k ochranným destičkám, ale žádné další škody na nich nespatrił. Přesto je bude třeba vyměnit. Zachvěl se při pomýšlení, kolik si Kalcitová divize za tuhle zakázku naučtuje.

Jeho žena mu položila ruku na rameno.

„Měl jsem tušit, že mě neposlechněš, Bel. Jako vždy,“ řekl a složil si obličej do dlaní. „Slyšela jsi všechno?“

„Ano.“ Její hlas byl drsný jako nůž broušený žulou, ale když na ni pohlédl, oči měla jasné a ledově klidné. Nijak ho to nepřekvapilo. Belsaora byla nejsilnější žena, jakou kdy poznal. Všechny slzy dávno vyplakala a žádné jí už nezbyly.

„Co náš syn?“

„Je doma,“ odvětila. „Poslala jsem ho napřed.“

„To je dobře.“ Na okamžik zaváhal a pak ho přemohl smutek a hněv. „Nemůžu uvěřit, že...“ Potrásl hlavou. „Dovolí si nakráčct do naší síně jako...“

„Musím honem začít jednat,“ utrousila tiše Belsaora. „Zvěsti se šíří rychle jako oheň v Hlubínách. Naši nepřátelé budou tvrdit, že sem přiletěl drak a osočil tě ze zrady.“

Aiden na ni udiveně pohlédl. „Což taky udělal.“

„Ne,“ opravila ho, „za hříchy svých předchůdců nejsi odpovědný ty, ale starostka Amnedová. Můžu to lidem podat v pozitivním světle. Zajistit, aby si všichni uvědomili, jak jsi ušlechtilý, že jsi napravil její chyby. Možná nám to pomůže i v příštích...“

„Příští volby jsou mi ukradené!“ odsekl Aiden a popadl svou udivenou ženu za ruku. „Nebojím se o úspěch ve volbách. Bojím se o tebe. Není to pro tebe snadný úkol.“

„A co je na tom těžkého?“ zeptala se s předstíranou bezstarostností. Aiden e'Doreyl byl možná jedním z mála žijících lidí, kteří by dokázali její přetvářku

prohlédnout. „Anarod je už skoro dvacet let po smrti. Neveranimas se nejspíš pomátla na rozumu, když si myslí něco jiného.“

„Možná máš pravdu, ale pořád je to První dračice...“

„Neveranimas,“ zavrčela opovržlivě Belsaora, „nikdy nebyla První dračicí.“

„Technicky je to tak, Bel. Král Ivarion se už neprobudí, a tak je místo něj regentkou. Její slovo je zákon, což platí nejen v jejím království, ale i v celém Sedmihoří.“ Zavřel oči a týlem se opřel své ženě o klín.

Mlčky ho pohládila po vlasech.

Starosta otevřel oči a vzhlédl k ní. „Myslíš, že je nějaká šance... sebemenší šance, že ta holka pořád ještě žije?“

Jeho žena dál mlčela, ale tentokrát se zdálo, že si srovnává myšlenky. „Vyhodili ji z aerolodě ve výšce patnácti kilometrů, Aidene. Byli u toho svědci.“ Posměšně si odfrkla. „Máme se snad domnívat, že to není dostatečný důkaz, protože se nikdo neodvážil sestoupit do Hlubin, aby odtamtud přinesl její tělo?“

„Jestli to ale přežila...“

Belsaora po něm šlehla pohledem. „Nepřežila.“

Starosta si unaveně povzdychl. „Jak myslíš. Tak tedy nepřežila. Což ovšem znamená, že se musíme vypořádat s jednou nepříjemnou skutečností: jelikož její tělo nemáme,“ významně pohlédl na svou ženu, ale ta mlčela dál, „nemůžeme dokázat, že jsme ji skutečně popravili.“

„Ne, my,“ opravila ho Belsaora, „ale starostka Amnedová. To ona...“ odmlčela se, aby se trochu vzpamatovala. „Vlastně *on* popravil vlastní dceru.“

Aiden zachytil její tichou revizi vlastních slov a zdálo se, že se chystá přehodnotit svůj původní pohled na věc, namísto toho se však zarazil a zaryl nehty do dřevěné desky stolu. „Na tom, kdo tehdy úřadoval, vůbec nezáleží,“ řekl. „Víš přece, že draci nás od sebe nerozeznají, pokud s námi nemají osobní vztah.“

Belsaora zpozorněla, její pohled ztvrdl a objevil se v něm zálučný záblesk. „Právě jsi udeřil hřebíček na hlavičku.“

Starosta se vsedě obrátil, aby pohlédl své ženě do očí. „Co tím chceš říct?“

„Přesně to, co si myslíš.“

„Nenaznačuješ snad, že bychom místo ní poslali drakům někoho jiného?“

„Proč ne? Kdybychom tomuhle drakovi nechali přivést jakoukoli náhodnou ženu a tvrdili, že je to Anarod, myslíš, že by to poznal? I kdyby snad křičela, že je nevinná a nejmenuje se Anarod, kdo by jí věřil?“

„Nikdo. Máš pravdu,“ připustil starosta a pak se toho nápadu zalekl. „To neudělám, Bel. Nepošlu nevinnou ženu na smrt!“

Belsaora mu věnovala sladkobolný úsměv. „Ach, lásko moje. Vždycky jsem věděla, že pro tuhle práci jsi až příliš čistá duše.“ Dotkla se jeho tváře a zašeptala: „Svět je plný lidí, kteří si nic jiného ani nezaslouží. Já bych namísto Anarod Amnedové bez váhání poslala na smrt nějakou zrůdu a klidně bych spala s vědomím, že pro jednou byl odsouzen skutečný viník.“

Sevřel její ruce v dlaních. „Pak je nejspíš dobře, že o tom nerozhoduješ ty, nemyslíš?“

„Nebud' blázen! Slyšel jsi přece, co nám hrozí.“

Aiden přikývl. „Ano, slyšel jsem, co říkal. Ale taky si vzpomínám, co se stalo, když tehdy Neveranimas nařídila Anarodinu popravu. Celá letka draků se za bílého dne usadila za městem a Aldegonina slova pronášená hlasem jejího jezdce se za pomoci kouzla nesla na všechny okolní vrcholky hor. Každý člověk v celém Sedmihoří slyšel, z čeho je ta dívka obviněna.“

„A vykřikovat obvinění z velezrady uprostřed oslavy narozenin našeho syna je podle tebe snad ukázka decentní diplomacie?“ Belsaora pohlédla na manžela s pozvednutým obočím.

„V případě draka? Ano. Kdyby měl Tindrmos pro tohle absurdní tvrzení nějaký důkaz, vyřvával by ho z vrcholků hor místo toho, aby narušil oslavu našeho syna.“

Jeho úvaha ji zaujala. „Myslíš, že to na nás jenom hraje?“

„Určitě. Jen si lámu hlavu, jak si s tím poradíme.“

Oba pak přemítali o svých možnostech, či spíš o jejich nedostatku.

Ani jeden z nich při tom neslyšel kroky jejich syna, který nenápadně vychouval z místnosti.

ČÁST PRVNÍ
HLUBINY

PEKLO

Nebesané měli pro Hlubiny i jiné pojmenování.

Peklo.

Rozhodně bylo výstižnější. Hlubiny byly až příliš fádním názvem, který se s jistou urputností používal pro jakékoli území nacházející se v prostoru mezi hladinou moře a nadmořskou výškou tisíc pět set metrů. Nebesanům to pojmenování připadalo výstižné jen díky tomu, že sami uvažovali v kontextu podstatně větších výšek.

Naproti tomu Peklo jakožto místo určené k trestání provinilců, žhavé až k nesnesení a obývané nestvůrami a zatracenci, představovalo mnohem přesnější a dostatečně varující pojmenování. Lidé, kteří v Hlubinách žili, si o tom mysleli své, ale jejich názor nikoho nezajímal.

Ačkoli Nebesané považovali Hlubiny za místo, kde člověk žije jen za trest, zároveň platilo, že kdo chce či musí, s trochou dobré vůle se časem naučí Peklo milovat.

Anarod se to naučila.

Hlubiny se nepodobaly netečným vrcholům hor ani lhotejnému nebi. Vyžadovaly neustálé soustředění a plnou pozornost. Anarod se mohla svého nového domova bát a nenávidět ho, ale nemohla popřít, že každá jeho část má v sobě divokou krásu a bujaré křivky nespoutané přírody, které jsou příliš vzpurné, než aby je bylo možné ovládnout, a příliš nebezpečné, než aby je bylo možné ignorovat. Dusný, lepkavý vzduch a úmorné vedro představovaly jen mírné nepohodlí ve srovnání se skutečnými hrozbami těchto krajů: rozbouranými oceány, běsnícími bouřemi a obřimi masožravci.

V džunglích a savanách Hlubin i v jejich pouštích, lesích a divokých, neustále se měnících zelených vodách žily všechny nestvůry ohrožující lidstvo. Nejhorší z nich — skuteční démoni pekla — byli však odjakživa sami lidé.

Právě to proběhlo Anarod hlavou, když sledovala dvojici verbířů z Krutomoří.

Krutomořští se vyhýbají zelené barvě, kterou si na kůži natírají i lidé většiny kmenů z džungle, a místo ní dávají přednost šedofialové. Z nárameníků, které měli ti dva připevněné na pažích, jim do všech stran trčely zelené ostny, aby si někdo náhodou nepomyslel, že jsou kdovíjak přátelští.

Ani jeden se jí nepředstavil a ona se jich neptala. Rozhodla se, že jednomu bude říkat „Copánek“ podle jeho vlasů a druhému „Škrabák“, protože se neustále drbal a na jedné paži už měl barevné bláto natolik odrotené, že pod ním byla vidět hnědá kůže.

„Máš poslední šanci přijmout naši nabídku,“ prohlásil Copánek a pevněji sevřel hrušku meče.

Vzhledem k tomu, že zmíněnou „poslední šanci“ měla v minulosti už čtyřikrát, poté co ji Krutomořští zajali, začínala ji tato výhrůžka poněkud nudit. Klidně tedy odpověděla mlčením. Pokud oba usoudí, že její souhlas už není nutný, Mordie čeká schovaná za nedalekým pahorkem.

Nezdálo se, že by ji chtěli přemlouvat. Škrabák se i přesto tvářil kysele, jako by nedokázal pochopit, proč Anarod neskočí po nabízené příležitosti.

„To neustálé odmítání už začíná být otravné, ale když se teď s námi vrátíš, Jeho Veličenstvo ti to nebude mít za zlé.“

„To mluvíte o Sikaryonovi?“ V poslední době toho o něm slyšela až dost a nic dobrého. Není to tak dávno, co se stal *náčelníkem*, poté co kvůli tomuto postu zabil svého strýce. Následně se pyšnil titulem *vojevůdce*, zatímco děsivým tempem decimoval okolní kmeny.

A teď z něj byl *král*.

Anarod se Krutomoří vyhýbala, ale nebylo jí to nic platné, když po ní pátrali i za hranicemi.

„O *králi* Sikaryonovi,“ opravil ji Copánek. Zjevně očekával její údiv.

Naklonila se k němu, jako by mu chtěla svěřit důvěrnou informaci. „Jedna věc mi pořád vrtá hlavou. Vážně zabil dvacet mužů i s manželkami, které vězní u moře?“

Copánka její otázka očividně vyvedla z míry. „C-cože?“ koktal. „Co je to za pomluvy?“

„Já vím,“ souhlasila Anarod. „Zní to směšně. Jak by mohl ovládat dvacet manželských párů, když si nedokáže poradit ani...“

Zarazila se, když zachytila, jak Mordie, která má smysly mnohem citlivější než ona, náhle zpozorněla.

„... se mnou?“

Z džungle se ozval pronikavý vriskot. Nebyly to lidské hlasy, přesto je poznala. Skalní wyrmy. Na lovu.

O vteřinu později začaly wyrmy jedna druhou přivolávat.

Anarod vytasila meč, ačkoli šlo o zbytečné gesto. Skalní wyrmy dorůstají délky přes pět metrů, mají tvrdou kůži a zuby ostré jako břitva. Čtyři končetiny používají k běhu a zbylé dvě mají zakončené ostrými ostny k probodávání kořisti. Samice žijí samotářsky, a jelikož na světě není žádná spravedlnost, samci se pohybují ve smečkách.

Při lovu skalních wym se používají oštěpy, šípy, pasti nebo nejlépe kouzla. Meče nikdy, jelikož při jejich délce by obluda lovce probodla dřív, než by ji stihl aspoň škrábnout.

„Jsi přece čarodějka, která dokáže ovládat zvířata!“ štěkl na ni Škrabák. „Nemůžeš něco udělat?“

Útroby jí sevřel hořký pocit. Takže Sikaryon jim prozradil, co je zač. „Ano. Ale ne více zvířat najednou,“ odpověděla a namířila čepel k džungli. „Takže utíkejte!“

Škrabák se dal do běhu. Skutečnost, že ji uposlechl, by za běžných okolností byla k popukání. Náhle se však zarazil a ve tváři se mu objevil zarputilý výraz.

„Přivolávám svou titánskou dračici!“ křikla na něj Anarod. „Utíkej!“

Copánek popadl Škrabáka za paži. „Nech ji, ať si s nima poradí.“ A odtáhl kamaráda do křoví.

Ozval se vriskot, ale ne ze směru, kterým utíkali verbíři. Pořád ještě měli šanci uniknout.

[Mordinko, zlatíčko, potřebuju tě. Máme tady prácičku.]

Anarod se pomocí liány vytáhla na větev. Vždycky to bylo snazší, když se držela stranou. Ne sice o moc bezpečnější (jelikož wyrmy umějí šplhat na stromy), ale aspoň neskončí ušlapaná.

Za pahorkem se titánská dračice zvaná Mordie zvedla na svých šesti silných nohou. Byla mohutným exemplářem svého druhu: v kohoutku měřila šest metrů a na délku patnáct. Pruhované šupiny jí v ostrůvkovitém světle prosvítajícím korunami stromů džungle poskytovaly skvělé maskování.

Navzdory své velikosti se pohybovala sotva hlasitěji než listí ševelící v lehkém vánku. Dokonalá lovkyně se zuby velkými jako meče dokázala skolit vše, co bylo menší než dospělý drak. V Hlubinách to znamenalo doslova všechno, včetně většiny ostatních titánských draků.

[Vyrážíme na lov!]

Mordie nadšeně pohodila hlavou. Vždycky se na lov těšila, i když technicky vzato to nebyla ona, kdo lovil.

Anarodino tělo se bezvládně svalilo zády na větev. Přesunout své vědomí do mysli zvířete bylo jako proplout oceánem husté smoly a konečně nasát do plic čistý vzduch. Jako vstát z hlubin a zhluboka se nadechnout nové reality. Sotva se usadila v mysli dračice, Anarodiny smysly se mnohonásobně zostřily. Svět se proměnil v gobelín plný barev, vůní a zvuků. Cítila nedaleko rostoucí stromy dama, skalní wyrmy, kvetoucí koremfely — a odporný lidský zápach. Díky zbystřenému sluchu dokázala wyrmy rozeznat od ptáků, lidí a jiných predátorů. Kdyby už oba muži byli v bezpečné vzdálenosti, Anarod by jí nechala volnost, ale nacházeli se stále příliš blízko. Nevěřila, že by její mazlíček dokázal ovládnout svůj lovecký instinkt. Jak Mordie uvidí něco běžet, bude to pronásledovat.

Skalní wyrmy vběhly na čtyřech nohách na mýtinu, kde všechny strnuly a zvedly hlavy, jelikož vycítily většího predátora.

Anarod se postavila do své plné výšky, nebo spíše do plné výšky svého draka, a vykročila ke smečce jako smrtící monstrum, které se nemá čeho bát.

Wyrmy se k ní otočily, sklonily hlavy k zemi a začaly zlověstně vrčet.

To nebyla správná reakce. Měly se pustit za slabší kořisti a utéct před tou silnější, tedy pronásledovat verbíře, čímž by Anarod umožnila napadnout je zezadu.

Místo toho ji však vyzývaly na souboj. Anarod vyběhla na mýtinu přímo před jednu z těch „menších“ potvor. Zahryzla se wyrmě do krku a překousla jí páteř. S žalostným zasténáním umírajícího zvířete jí ústa zaplavil příval horké krve.

Přitom však ucítila i něco dalšího, něco známého: Škrabákův pach. Nebylo by na tom nic zvláštního, kdyby nevycházel přímo z umírající wyrmy, tedy spolu s mnoha dalšími lidskými vůněmi, z nichž k němu žádná nepatřila. Jak by mohl krutomorský voják přijít do kontaktu s...?

Znovu si ta zvířata prohlédla. Lana. Pásky kůže. Cinkot kovových kroužků narážejících na kožnaté krky.

Tohle není žádná divoká smečka, ale...

Cvičená zvířata.

Tělo mrtvé wyrmy odmrštila stranou a rozhlížela se po lidských bojovnících. Dosud cítila jejich pach, takže kde jsou?

Vtom na ni smečka zaútočila. Anarod zařvala, až hrdelní zvuk zavibroval celým jejím vypůjčeným tělem. Pro lidi je sotva slyšitelný, avšak pro zvířata z hlubin je ohlušující jako hromobití. Zakousla se do další wyrmy a zuby jí vyrvala kus masa z těla.

Ostatní zvířata ji obestoupila.

Vtom uslyšela zařinčení kovu o kámen a následné klení.

Když se ohlédla, zjistila, že ti dva krutomorští parchanti neutekli. Místo toho slídili kolem stromu, kde Anarod ukryla své tělo. Škrabák nesl její bezvládnou tělesnou schránku přehozenou přes rameno. Řinčení, které ji varovalo, vydal její meč, když vyklouzl z pochvy a narazil na kámen na zemi.

Anarod zavrčela. Sikaryon jim řekl o jejich schopnostech úplně všechno. Vnímal to jako zradu.

Copánek se rozběhl pro spadený meč. „Běž!“ křikl na Škrabáka. „Ostatní už čekají!“

Ostatní.

V uších jí tepalo. Byla to tedy od začátku past. Sikaryon neměl v úmyslu strpět páte selhání. Tohle nebyl žádný nábor — byl to únos. Jedna z wyrmy využila její nepozornosti a oběma předními končetinami ji bodla do nohy — tedy do Mordiiiny nohy. Anarod se obrátila a smýkla s opovážlivým zvířetem, přičemž smetla i několik druhů z jeho smečky, kteří nestihli uskočit.

V noze však zela hluboká rána.

Anarod cítila mrazivou bolest a viděla, jak se jí z rány řine krev. Prostřední nohou nakopla další wyrmu do žeber a odměnou jí bylo uspokojivé prasknutí kostí.

Jiné ze zvířat se pokusilo zopakovat úspěšný pokus první útočící wyrmy a zahryznout se Mordii do přední nohy.

Tentokrát však byla Anarod ve střehu a samec se ke své smůle ocitl v dosahu jejích čelistí. Rozerval mu krk a mrtvolu odhodila ke zbytku smečky.

Ačkoli byly wyrmy v přesile, možná by je postupně všechny porazila, ale k mytíně se blížili další lidé, nejspíš posily přicházející ji dorazit.

Uvědomila si, co to všechno znamená, a sevřely se jí útroby: Sikaryon se naučil cvičit skalní wyrmy. Jeho neuvěřitelné úspěchy v bojích proti tolika kmenům tedy měly snadné vysvětlení.

Horší bylo, že s naprostou jistotou věděla, odkud její bratr ve zbrani na takový nápad přišel: *od ní*.

Ve vzduchu se vznášel pach čerstvé krve.

Lidské krve.

Ten pach zmátl jak ji, tak i Mordiino potlačené vědomí. Žádný člověk přece nebyl zraněn.

Škrabák se zastavil. Zdálo se, že i on je z toho zmatený.

Upustil Anarodino tělo necitlivě na zem. Bolestně ucukla. Z toho jí zůstanou pěkné modřiny. Stále neviděla žádné náznaky zranění, i když Mordiin nos byl přesvědčený o opaku.

Vtom Škrabák zachřel, jako by se dusil, a z očí, nosu i úst se mu začala řínout krev — vlastně ze všech tělesných otvorů.

Nešlo o běžné krvácení, krev mu odevšad doslova tryskala. Jeho parťák Copánek na něj cosi zakřičel. Snad jeho pravé jméno.

Anarod netušila, proč Škrabák zemřel právě tímto způsobem, ale mohla si to domyslet.

Magie.

Právě v ten okamžik Anarod ucítla nově příchozí. Nešlo o krutomorské posily. Tihle byli jiní. Voněli parfémovaným louhovým mýdlem a čistou kůží, olejem na zbraně a psacím inkoustem, ale to, co jí zvedlo ještěří límec, byla kořenitá vůně pížma a horkého kovu. Mordie ten pach znala až příliš dobře, protože právě takto byli cítit její jediní přirození predátoři.

Draci.

Pokud někde poblíž číhal drak, bylo to jako dostat se z rozbouraného moře rovnou do sítí příliváků.

„To je pěkná banda naštvanejch ješterů,“ prohodila zrzavá žena v haudánštině. Zdálo se, že ji to těší. „Odneste tu ženskou. My se postaráme o wyrmy.“

Anarod se vzepjala, vykopla zadníma, zařvala, až se otřásla zem, a jediným mocným dupnutím zlomila další wyrmě hřbet.

Bylo jich moc. Ke svému tělu se přes ně nedostane.

Copánek se pokusil utéct, ale rozhodl se příliš pozdě.

Kovový záblesk mu proťal krk tak rychle a čistě, že když hlava odpadla od těla, jeho oči se stále ještě pohybovaly. Meč přitom švihl vzduchem sám od sebe, aniž by ho někdo držel. Zvláštní způsob, jakým se otáčel a měnil směr, naznačoval, že jde o zbraň upevněnou ke konci neviditelného lana — o zbraň, která je nějakým způsobem řízena.

Anarod opět zahlédla tu zrzku. Stála těsně za hranicí stromů, otáčela se a pohybovala rukama v pantomimě bojovnice na dálku ovládající zbraň. Navzdory nebesanskému oděvu měla světlé vlasy a bledou pleť, která je obvykle k vidění na těle obyvatel Hlubin, když ze sebe smyjí barvu.

Na té ženě si všechno vzájemně odporovalo. Vypadala jako Hlubiňanka, ale oblékala se jako Nebesanka. Nosila — či ovládala — meč, ale používala ho tak, že musel mít na sobě důmyslnou magickou inskripci, nebo vyžadoval přímo použití kouzla. Vzhledem k tomu, že zrzka pochází z Hlubin, druhá možnost se zdála pravděpodobnější, ale pach vznášející se ve vzduchu naznačoval jinou možnost — dračí jezdkyně.

Jak by Hlubiňan mohl být dračím jezdcem?

Ať už byla odpověď jakákoli, dračí jezdec nutně potřebuje draka, a ten pravděpodobně létá někde poblíž. A drak v blízkém okolí znamená, že Anarod musí okamžitě zmizet nejméně deset kilometrů daleko.

Její možnosti se tím zúžily na jedinou — uprchnout.

Krutomořští se blížili. Anarod slyšela, jak je dohání nejméně deset bojovníků, ale věděla, že Sikaryon jich bude mít ještě mnohem víc. V záloze čekají válečníci, kteří tento střet naplánovali a přišli sem připraveni střetnout se s titánskou dračicí i se ženou schopnou ovládat zvířata pomocí magie.

mlčky Sikaryona proklela. Znal ji až příliš dobře, byl svědkem každého kouzla, které objevila. Kdyby teď utekla, padla by přímo do jeho pastí.

Stála uvězněná mezi útesy a přílivem.

Zneškodnila dost wyrm, aby si mohla dopřát chvíli na rozmyšlenou. Ukázalo se, že Nebesany více zajímá zabíjení wyrm než boj s jediným obrovským titánským drakem. Což se jí v tuto chvíli hodilo, i když jí to připadalo podivné.

Podivné chování Nebesanů se však změnil, jakmile se vypořádají s poslední wyrmou. Mordie je až příliš nebezpečná, než aby ji nechali být. Anarod se s nimi musí nějak domluvit — což ale nejde, dokud se nachází v těle titánské dračice.

Navíc potřebovala utéct, a to ve svém vlastním těle.

Pozadu odběhla pryč od svého skutečného těla, pryč od Nebesanů, směrem k první zabitě wyrmě. Teprve pak se k Nebesanům obrátila zády a sklonila hlavu k dosud horkému tělu mrtvého zvířete, z něhož stoupala pára.

[Jez, Mordinko.]

Žádného titánského draka nebylo třeba dvakrát pobízet, aby se nažral. Mordie může polevit ve střehu jen na několik vteřin díky tomu, že źródlo obvykle bleskurychle zhltná. Snad to bude stačit.

Anarod se vrátila do svého těla. Po přesunu vědomí ji přepadl pocit chladu, zranitelnosti a potlačované paniky z probuzení na neznámém místě. Lebka jí pulzovala bolestí, jak se udeřila, když ji Škrabák pustil na zem. Šaty měla nasáklé jeho krví.

Nikdy nezjistila, jak se vlastně doopravdy jmenoval.

Posadila se a zvedla ruce na znamení, že se vzdává.

„Neubližujte jí!“ křikla haudánsky. Tento jazyk používala velmi zřídka, a tak měla co dělat, aby se nepřekřela. „Ta dračice je moje. Za chvíli nás tu přepadnou. Můžu nás odsud všechny dostat, ale musíme vyrazit hned.“

Muž středního věku navlečený do tlusté vrstvy šatů se na ni usmál. Pokud měl u sebe zbraň, neviděla ji. „Ach, spanilá dryádo, jaká radost z tvého nečekaně nabytého vědomí. Ovšem mylíš se, naše utěšená situace si rychlého odchodu nežadá.“

Anarod na něj nechápavě zírala. Je možné, že volně parafrázoval *Údolí zeleně* od Huala Lagareba? Nevzpomínala si na mnoho jiných nebesanských her, kde by se o „zelenokožcích“ z Hlubin mluvilo jako o „dryádách“. Rozhodně to předčilo obvyklé pejorativní —

„Trollí slečinko, on tím chtěl říct, že i když je možná rozkošný zjistit, že umíš mluvit jako civilizovaná osoba, nejsme to my, kdo je v nebezpečí.“

Vysvětlující slova doprovodil posměšek, načež se na scéně objevila jejich autorka. Byla to jedna z oněch dvou žen, které Anarod prve spatřila. Ne ta zrzka. Tahle byla mladší a její nebesanský původ byl jasněji patrný: tmavá pleť a kudrnaté vlasy. Tvář jí s nepřítjemnou symetrií brázdily dosud nezhojené jizvy — jejich rozmístění bylo až příliš přesné, než aby šlo o náhodu. Musel v tom být záměr.

Byla oblečená, jako by se pořád ještě nacházela ve výšce šesti tisíc metrů: dlouhý tmavě šedý kabát s černými lemy, pod ním košile prošívaná stříbrnou nití. Mezi oblečením se co chvíli zablýskl některý z předmětů, jež jí v hojném počtu visely z límce i opasku — slušná sbírka dýk.

„Ještě jednou mi řekneš *trollí slečinko* a poznáš, co jsem zač.“

Pokud je střet nevyhnutelný, někdy je dobré odbýt ho co nejdřív.

Zjizvená žena byla evidentně téhož názoru. „Nepovídej!“ V každé ruce začala protáčet dýku ve složité sérii triků — taková ta nesmyslná machrovinka, která ve skutečném boji nehraje žádnou roli.

Roli naopak hrála skutečnost, že dýky používala v zápase proti skalním wyrmám. Neútočila jimi na dálku jako ta zrzka, ale využívala je v boji na blízko.

A kupodivu byla stále naživu.

Anarod si souboj s ní zařadila do kolonky s názvem: „Jen když k tomu budu mít zatraceně dobrý důvod“.

Druhý muž zavětlil. „Ne,“ prohlásil. Ačkoli byl podsaditý, nezadýchával se a podobně jako jeho společník byl i on neozbrojený.

Zjizvená žena se zarazila uprostřed otočky dýkou. „Ne? Co tím myslíš, že ne?“

„Míří sem další wyrmy.“ V jeho haudánštině byl slyšet zvláštní přízvuk. Nebyla jeho rodným jazykem. „A taky další lovci.“

Jakmile to zaslechla zrzka, přivolala si meč zpátky do ruky. Když si měřila Anarod kritickým pohledem, zatřpytily se jí na ruce zlaté zahradní prsteny. „Vypadá to, že si umíš skvěle získávat nové přátele.“

Zrzka vypadala na dvacet a byla hezčí než všechny květiny v džungli. Hezčí, ale také křehčí, jako nějaký vzácný portrét vyrytý do tenké lastury. Nosila však prsteny ze žlutého zlata. Kdo může být tak bezostyšný a drzý, aby nosil zlaté prsteny?

„Očividně,“ odsekla Anarod.

„Jsem ohromena,“ dodala žena a otřela si wyrmy krev z meče o kalhoty, čímž narušila jakýkoli zbývající dojem vlastní křehkosti. Vypadala jako Hlubianka, kterou však být nemohla — ne v tomto oblečení, ne s touto vůní a ne s těmi prsteny.

„Musíme odsud zmizet,“ prohlásila Anarod.

Když se však obrátila k Mordii, uvědomila si, že je tu jeden problém: ta zraněná noha. Dračici vytékal z rány v přední noze proud tmavě rudé krve. Bude vůbec schopná běžet?

Ale mají snad na výběr?

Zatímco si Anarod s úzkostí ránu prohlížela, krvácení náhle ustalo. Zničehonic, aniž by se krev nejprve srazila, aniž by se vytvořil strup, bez obvazu či náplasti.

Zavalitý muž spustil ruku, na níž neměl na rozdíl od zrzky žádné ozdoby, k zemi. „Odcházíme,“ souhlasil.

I když se naučil oblékat jako Nebesan, zůstal mu přízvuk typický pro obyvatele Hlubin. Nijak zvlášť se však nesnažil o bezchybný dojem. Nenosal ani zahradní, ani společenské prsteny a vlasy neměl spletené do copánků připnutých k hlavě. Anarod napadlo, jestli snad také není dračím jezdcem. To by ale nedávalo žádný smysl. Odkdy si draci podrobují Hlubiany? Pokud to ale nebyl dračí jezdec, odkdy draci nechávají čaroděje naživu?

Na řešení podobných záhad však nebyl čas.

Anarod se za pomoci ohlávky vyhoupla Mordii na hřbet. Dračice neprotestovala, byla zvyklá. Na to, co mělo přijít dál, už tak zvyklá nebyla, ale Anarod si slíbila, že to svému mazlíčkovi vynahradí později.

„Vylezte si za mnou nahoru,“ řekla ostatním. „Předběhneme je.“

„Nebo je můžeme jednoduše porazit.“ Zjizvená žena si očistila zakrvácené dýky a zasunula je do pouzder. „Se smečkou skalních wyrm si snadno poradíme.“ Mávla rukou přes mýtinu, aby svá slova potvrdila. Anarod si všimla, že nosí stříbrné nebesanské prsteny.

„Ne,“ prohlásil stručně tlustoch, jako by to byl dostatečný argument.

„Slyšela jsi ho: říká ne.“ Zrzka si promnula ruce. „To znamená, že nás čeká projížďka.“ Pak se pootočila a zvolala: „Gvidinione, můžeš vylézt!“

Z křoví vyběhl třetí muž.

Ne, opravila se Anarod, z křoví vyběhl *chlapec*. Nebesanský hoch, nanejvýš tak šestnáctiletý, příliš mladý, než aby nosil zahradní či divizní prsteny. Byl skoro stejně hezký jako zrzka, i když měl vykulené oči a svěží buclaté tvářičky, zatímco v její kráse se zračil nádech ženy znalé světa. Na první pohled nebyl o nic více ozbrojen než druzí dva muži.

Anarod pocítila osten hněvu. Oni si přivedli do Hlubin *dítě*? Co si vůbec myslí? A *myslí* ti lidé vůbec?

„Tak pohněte,“ vybídla je, „nebudu to opakovat.“

Při pohledu na krvavou scénu na mýtině poseté mrtvolami wyrm chlapec vyvalil oči a zvolnil krok. Způsob, jakým se rozhlížel po bojišti, naznačoval, že nikdy v životě nebyl tak blízko smrti. Zjevně nevěděl, jak se s tou hrůzou vypořádat.

Když pohlédl na Anarod, udivený výraz se mu opět vrátil, ale tentokrát spíš proto, že nikdy neviděl ženu se zelenou pletí, která by měla na sobě jen pár kousků kůže. Skutečná živá trollí holka z masa a kostí.

Chlapec zčervenal a díval se všude kolem, jen ne na ni.

Jako první došla k dračici zrzka. Lano, které pro ni Anarod nechala spuštěné, aby mohla snáze nasednout, nechala viset a vyběhla na zvíře zezadu podél páteře. Ostatní vzali zavděk lanem a improvizovanou stoličkou, kterou Mordie vytvořila ze své ohnuté nohy.

„Zahákni se!“ nakázala Anarod zrzce.

Žena už sahala po opasku, když se zarazila. Pak se rozzářila jako sluneční světlo třpytící se na moři a srdečně se rozesmála. Nebesané totiž málokdy mívají na opasku karabiny.

Dračí jezdci je oproti tomu nosí neustále.

Zrzka nepřestávala hledět Anarod do očí, a aniž by na vteřinu odvrátila zrak, vytáhla z opasku karabinu a připnula ji k Mordiinu postroji. V jejím upřeném pohledu byla odpověď, posměch i příslib, a to vše v elegantním podání nejzelenějších očí, jaké kdy Anarod viděla.

Odpověď zněla: „Ano, uhádla jsi — jsem dračí jezdkyň.“ Posměch znamenal: „Co s tím asi tak uděláš?“ A příslib vypovídal o tom, že v životě této ženy neexistuje jediný okamžik, kdy by nedělala problémy, a kvůli Anarod s tím rozhodně nehodlá přestat.

Ostatní se poslušně chopili kožených popruhů.

Anarod se ohlédla, aby se ujistila, že na hřbetě dračice kromě ní a problematické dračí jezdkyňe skutečně sedí další čtyři lidé.

Opodál se ozval výskot wyrmy, což znamenalo, že Krutomořané se blíží. Anarod zaslechla výmluvný svist letícího šípů — přinejmenším jeden z jejich pronásledovatelů se v poslední chvíli pokusil prolít krev nepřítele.

„Držte se!“ přikázala pasažérům.

[Utíkej!]

Mordie tryskem vyrazila do džungle.